

Arrest

nr. 159 735 van 12 januari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 juni 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 mei 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. FADILI en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker treedt op 18 maart 2010 te Marokko in het huwelijk met L. F., een Marokkaanse onderdaan die verblijfsgerechtigd is in België.

1.2. Verzoeker dient op 21 mei 2010 een aanvraag in tot afgifte van een visum type D. Het gevraagde visum wordt op 21 september 2011 toegestaan en verzoeker komt op 22 november 2011 België binnen teneinde zijn echtgenote te vervoegen.

1.3. De echtgenote van verzoeker verkrijgt op 20 maart 2013 de Belgische nationaliteit.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 8 november 2013 de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Verzoeker dient op 12 november 2014, in functie van zijn Belgische echtgenote, een nieuwe aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.6. Op 16 december 2014 spreekt de rechtbank van eerste aanleg van Luik de echtscheiding uit. Deze wordt op 26 maart 2015 overgeschreven in de registers.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 5 mei 2015 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 12 mei 2015 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 12.11.2014 werd ingediend door:

Naam: [E. A.]

Voornaam: [B.]

Nationaliteit: Marokko

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; ...'

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet op hetzelfde adres gedomicilieerd zijn.

Inmiddels werd de echtscheiding uitgesproken door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Luik op 16.12.2014. De echtscheiding werd op 26.03.2015 te Brussel in de registers overgeschreven. Er is dus geen verwantschap meer tussen beide personen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de formele en de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"[...] 1.

Doordat de bestreden beslissing onvoldoende en gebrekkig gemotiveerd is (op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm) en faalt zowel in feite als in rechte, alsmede niet op afdoende wijze heeft geantwoord op de door verzoeker ingediende aanvraag tot machtiging van verblijf (artikel 40 ter Vw) dd. 12 november 2014

Terwijl verzoeker in zijn aanvraag tot machtiging van verblijf (artikel 40 ter Vw.) uitdrukkelijk vermeldt dat hij zich in schijnende omstandigheden bevindt die hem overeenkomstig artikel 42 quater Vw. recht tot verblijf geeft.

Zodat bestreden beslissing dan ook niet afdoende werd gemotiveerd gelet op de aangehaalde elementen in het schrijven van 12 februari 2015 van verzoeker.

2.

De bestreden beslissing schendt een aantal algemene rechtsbeginselen van openbaar bestuur, waaronder de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, de proportionaliteitsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 luidt als volgt: "De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

De formele motiveringsplicht vereist dat de feitelijke en juridische motieven in de beslissing zelf weergegeven worden.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Volgens de rechtsgeleerde VAN MENSEL moet de draagkracht van de beslissing slaan op vier factoren, m.n. de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden bevatten), de juridische aanvaardbaarheid (de juiste wettelijke interpretatie), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten), de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerd beleid).

De maatregel, m.n. het bevel om het grondgebied te verlaten waardoor verzoekende partij in een preciaire situatie zal belanden en hierdoor gescheiden zal zijn van zijn partner is in casu onevenredig met de beoogde legitieme doel van die maatregel. De inbreuk hierop zal m.a.w. groter zijn dan wat noodzakelijk is voor het beoogde doel. In de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt nergens een degelijke proportionaliteitstoets of een belangenafweging vanwege verwerende partij om zodoende zijn maatregel te rechtvaardigen.

3.

Dat verzoeker in zijn aanvraag duidelijk heeft aangegeven dat zij het slachtoffer is geweest van familiaal huishoudelijk geweld.

Art. 42quater.[1 § 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde [2 binnen vijf jaar]2 na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

...

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

...

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

Dat verwerende partij goed op de was van deze situatie, doch deze in de beoordeling van zijn beslissing blijkbaar niet is ingegaan.

Dat de formele motiveringsplicht niet betekent dat men bij de beslissing 'een' aanvaardbare motief vermeldt;

Dat men ingevolge de materiële motiveringsplicht alvorens de beslissing te nemen, het dossier moet bestuderen, een afweging doen van de betrokken belangen om dan tot een door motieven geschraagde beslissing te komen waarin deze motieven dan ingevolge de formele verplichting daartoe, vermeldt worden.

Nergens blijkt dat ze bij het nemen van deze beslissing een belangenafweging heeft gedaan waarbij de penibele situatie waarin verzoeker zich bevindt en die enerzijds de gegrondheid van zijn aanvraag in rekening wordt gebracht;

Verzoekster is reeds toegelaten tot een verblijf in het Rijk van meer dan 3 maanden de door de wet vastgestelde voorwaarden overeenkomstig artikel 40 e.v. van de Vreemdelingenwet op grond van de

gezinshereniging in functie van haar Belgische echtgenoot. Zij heeft immers van rechtswege recht op verblijf.

Dat door de echtelijke moeilijkheden veroorzaakt door de man haar verblijfssituatie in het Rijk dreigt in het gedrang te komen. Dat de man klaarblijkelijk valse verklaringen heeft afgelegd bij de politie, al zou verzoekster zagezegd niet meer met hem samenwonen en derhalve vermist was, terwijl in werkelijkheid zij bij de schoonfamilie en de echtgenoot woonde.

Volgens de rechtspraak van de Raad van State dient iedere beslissing op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

Zie R.v.St., VAN BLADEL, nr. 37043 van 22 mei 1991.

Verwerende partij negeert en verdraait zelfs de feiten en is hij kennelijk onredelijk en onjuist in het beoordelen van de bewijzen voorgelegd door verwerende partij. De beslissing is gebrekkig gemotiveerd en dient hierbij vernietigd te worden.

Verzoeker merkt op dat de verwerende partij niet kan voorhouden vóór het nemen van de thans bestreden beslissing geen kennis te hebben gehad van de verschillende documenten waarnaar de verzoekende partij verwijst en waarvan zij stelt dat deze over het hoofd werden gezien of er niet op is geantwoord.

Zelfs al zou de verwerende partij voorhouden dat de Raad haar slechts kennis heeft gegeven van het schrijven van 12 februari 2015 en de daarbij horende inventaris, maar niet van de bijgevoegde stukken zelf, dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij op grond van de inhoud van het voormeld schrijven en de inventaris, minstens kennis had van het feit dat deze stukken aan het verzoekschrift gevoegd waren en deel uitmaakten van het administratief dossier.

Bovendien werd de inhoud van de stukken ook uitdrukkelijk omschreven in het schrijven van de raadsman van verzoeker dd. 12 februari 2015 zelf. Zodoende kan zij niet voorhouden geen kennis te hebben van het bestaan van deze stukken en dat het om nieuwe elementen zou gaan die op het moment van de beslissing niet voorlagen.

Gelet op het voorgaande dient dan ook te worden vastgesteld dat de verwerende partij, bij het nemen van de thans bestreden beslissing, kennis had of minstens diende te hebben van de verschillende documenten waarnaar de verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst, maar dat zij heeft nagelaten deze gegevens te betrekken in de motivering van haar beslissing.

Het middel is ernstig en gegrond."

2.1.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij licht het middel als volgt toe:

"Verzoeker heeft bij haar schrijven van 12 februari 2015 uitdrukkelijk gesteld dat hij he slachtoffer is geweest van huiselijk geweld, en zich minstens bevindt in een schrijnende situatie zoals omschreven in artikel 42 quater, § 4° van de Vw.

Verzoeker legde diverse stukken voor waaruit blijkt dat hij zich in een bijzondere schrijnende situatie bevindt.

Dat, wat betreft artikel 42 quater § 4, 1° het inderdaad zo is dat het huwelijk van verzoeker op datum van 16 december 2014 ontbonden werd door de Familierechtbank te Luik. Dat verzoeker echter opmerkt dat het huwelijk meer dan een volle drie jaar heeft stand gehouden. Dat het echter eveneens zo is dat hij gedurende de volledige periode van hun huwelijk al het mogelijk heeft gedaan om zowel op financieel vlak als op maatschappelijk vlak volledig aanvaard te worden in de Belgische maatschappij. Dat hij hierin wel degelijk is geslaagd.

Dat verzoeker in ieder geval niet aan de basis ligt van hun echtscheiding.

Dat hun huwelijk echter wel degelijk gedurende minstens één jaar heeft geduurd terwijl zij beiden in België verbleven.

Dat er toch dient te worden vastgesteld dat verzoeker, tijdens de periode dat hij in België verbleef MEER dan het mogelijke heeft gedaan om volledig geïntegreerd te worden binnen de Belgische maatschappij.

Dat verzoeker zich eveneens beroept op artikel 42 quater § 4, 4°, wijzend op de steeds halsstarriger wordende houding van zijn echtgenote die hem steeds heeft geterroriseerd...

Dat zijn ex echtgenote zelfs hiermee geen genoegen nam en uiteindelijk de echtscheidingsprocedure heeft gestart alleen maar omdat verzoeker weigerde om

Dat verweerder heeft nagelaten heeft om rekening te houden met de door verzoeker neergelegde stukken, waaronder het Proces-verbaal, medische attesten, enz.. en deze te toetsen aan de uitzonderingssituatie van art. 42quater §4, 4° Vw..

Het Grondwettelijk Hof heeft geoordeeld dat artikel 42ter van de Vreemdelingenwet, om in overeenstemming te zijn met artikel 13, 1e lid van de richtlijn 2004/38/EG zoals uitgelegd door het Hof van Justitie, zo moet geïnterpreteerd worden dat de mogelijkheid tot beëindiging van het verblijfsrecht van een EU-burger wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is met de EU-burger die hij begeleidt of vervoegt niet slaat op de in die bepaling bedoelde echtgenoot of partner, maar enkel op andere familieleden (GwH 26 september 2013, 2013-121, B.36.8.).

De Raad van State verwerpt echter nadrukkelijk de interpretatie als zou deze uitsluiting van de mogelijkheid tot beëindiging van het verblijfsrecht wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is, eveneens gelden in het geval van artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet voor de echtgenoot of partner van een Belg die zelf geen burger van de Unie is, aangezien deze niet onder het toepassingsgebied van de richtlijn 2004/38/EG valt (RvS 19 november 2013, nr. 10.070 (c)).

Men kan vaststellen dat verwerende partij zijn onderzoek onzorgvuldig heeft voorbereid en zodoende de zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden. Verzoeker wenst hierbij vervolgens te verwijzen naar de vaste rechtspraak van de Raad van State. Een snelle, louter routineuze en administratieve afwikkeling van zaken kan in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel problematisch zijn (Zie R.v.St., N.V. A&M Garwig en Co, nr. 89982 van 2 oktober 2000 en nr. 101.544 van 6 december 2001). Een beslissing mag niet automatisch, zonder een degelijk onderzoek, in een individueel geval, worden toegepast.

Uit de houding van verwerende partij mag duidelijk blijken dat ze schromelijk tekort komt aan haar verplichtingen om als een redelijke en voorzichtige overheid te werk te gaan;

Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop de beslissing berust, moet de Dienst Vreemdelingenzaken inderdaad de nodige zorgvuldigheid aan de dag leggen en derhalve de feiten correct beoordelen, hetgeen in casu niet werd gedaan.

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken alle omstandigheden van verzoeker in aanmerking had genomen en op een zorgvuldige wijze het administratief dossier had onderzocht, dan zou men nooit tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden in hoofde van verzoeker zijn besloten.

Wanneer men de situatie van verzoeker in zijn geheel bekijkt, voldoet hij bijgevolg aan elke mogelijke voorwaarde om zich in België te mogen vestigen, hetgeen kennelijk onredelijk is.

Ook dit middel is derhalve gegrond.”

2.2.1. Beide middelen worden, gelet op hun onderlinge samenhang, samen behandeld.

2.2.2. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven aangeven op basis waarvan deze zijn genomen. De beslissing waarbij verzoeker het recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd geeft zo aan te zijn genomen op grond van de bepalingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en het daarin gestelde dat de bedoelde familieleden de Belg moeten begeleiden of zich bij hem voegen. Er wordt vervolgens gemotiveerd dat uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat verzoeker en de Belgische referentiepersoon niet langer op hetzelfde adres zijn gedomicilieerd en dat intussen de echtscheiding werd uitgesproken door de rechtbank van eerste aanleg te Luik op 16 december 2014, overgeschreven in de registers op 26 maart 2015. Het bevel om het grondgebied te verlaten is verder gegrond op artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en de vaststelling dat verzoekers legaal verblijf in België is verstreken.

Deze motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig en stellen verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissingen zijn gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

In zoverre verzoeker betoogt dat ten onrechte niet is gemotiveerd omtrent het door hem in het kader van zijn aanvraag aangevoerde dat hij overeenkomstig artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet recht

zou hebben op een verder verblijf van meer dan drie maanden in België, stelt de Raad vast dat niet kan worden vastgesteld dat de formele motiveringsplicht inhoudt dat het bestuur dient te antwoorden op ingeroepen argumenten die niet ter zake doen bij de beoordeling van de op dat ogenblik voorliggende aanvraag. Verweerder wijst er in dit verband zo ook correct op dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen te worden vermeld (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, Formele motivering van bestuurshandelingen in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1999, 167-168). Minstens blijkt aldus niet welk belang verzoeker dan wel zou hebben bij dit betoog. Artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet betreft zo specifiek de toepassing, of niet-toepassing, van het § 1, eerste lid, 4° van deze bepaling, oftewel één van de gevallen waarin door het bestuur kan worden overgegaan tot de beëindiging van het *“verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie”*. Gelet op de beslissing van verweerder van 8 november 2013 tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden – die tot aan haar eventuele vernietiging wordt geacht in overeenstemming te zijn met de wet – bevindt verzoeker zich evenwel niet langer in deze situatie. Het gegeven dat verzoeker een nieuwe aanvraag gezinshereniging indiende, wijst er ook op dat hij er minstens kennis van had dat zijn eerdere verblijfsrecht werd beëindigd. Aldus blijkt niet dat het door hem in het kader van deze nieuwe aanvraag gevraagde dat zijn eerdere verblijfsrecht niet zou worden beëindigd, nog dienstig was. Het betoog van verzoeker betreffende de toepassing van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet kan dienstig zijn in het kader van een eventuele vraag tot intrekking van de beslissing van 8 november 2013 tot beëindiging van verzoekers eerdere recht op verblijf van meer dan drie maanden of in het kader van een beroep tegen deze beslissing bij de Raad, doch er blijkt niet dat dit dienstig is in het kader van een nieuwe door hem ingediende aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie waarin het bestuur kan volstaan met een toetsing van de verblijfsvoorwaarden van 40bis juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te veronderstellen heeft de formele motiveringsplicht voorts niet tot gevolg dat uit een beslissing een belangenafweging of een evenredigheidstoetsing dient te blijken (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

Een schending van de formele motiveringsplicht of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden beoordeeld in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel stelt in zijn eerste lid als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;*
- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.”*

Ten tijde van het indienen van de thans voorliggende aanvraag was verzoeker een familielid zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, nu hij op dat ogenblik nog was gehuwd met een Belgische onderdaan. Hij diende aan te tonen dat hij zijn Belgische echtgenote begeleidde of vervoegde.

In de motivering van de bestreden weigeringsbeslissing oordeelde verweerder dat niet kon worden vastgesteld dat was voldaan aan voormelde voorwaarde. Hij stelde vast dat enerzijds verzoeker en de referentiepersoon niet op hetzelfde adres waren gedomicilieerd en anderzijds op het ogenblik van het nemen van de beslissing ook niet langer sprake was van een verwantschapsband, gelet op het feit dat verzoeker en zijn voormalige echtgenote intussen uit de echt waren gescheiden.

De Raad stelt vast dat verzoeker met zijn uiteenzetting op zich niet concreet ingaat op deze determinerende motieven die aan de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden ten grondslag liggen. Verzoeker werpt nog op dat hij *“niet aan de basis ligt”* van de echtscheiding en hij hier volledig geïntegreerd zou zijn, doch er blijkt niet dat deze gegevens wat de thans bestreden beslissingen betreft relevant zijn of zich konden verzetten tegen het nemen van deze beslissingen.

Verzoeker wijst andermaal op het feit dat hij in het kader van zijn aanvraag duidelijk heeft aangegeven dat hij slachtoffer was van familiaal geweld en dat hij zich kan beroepen op artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet. Hij verwijst hiervoor specifiek naar het bij deze aanvraag voorgelegde schrijven van 12 februari 2015, en de hierbij gevoegde stukken. Hij betoogt dat verweerder deze argumentatie ten onrechte niet heeft betrokken in zijn beoordeling en benadrukt dat in het kader van de thans voorliggende aanvraag nieuwe elementen voorlagen die niet voorlagen bij het nemen van de eerdere beëindigingsbeslissing. Hij geeft ook nog aan van rechtswege te zijn gerechtigd op een verblijf van meer dan drie maanden in België.

De Raad stelt vast dat verzoekers raadsman in voormeld schrijven betoogde dat verzoeker het verblijfsrecht diende te kunnen behouden op grond van artikel 42quater, § 4, 1° en 4° van de Vreemdelingenwet en verzocht dan ook om het verblijfsrecht niet te beëindigen. De Raad herhaalt in dit verband dat een discussie betreffende artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet enkel relevant is wanneer het bestuur toepassing maakt van de beëindigingsgrond vervat in § 1, eerste lid, 4° van deze bepaling. Een dergelijke toepassing van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet wordt niet gemaakt in de thans bestreden beslissingen. Het betoog van verzoeker betreffende de toepassing van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet is dienstig in het kader van een eventuele vraag tot intrekking van de eerdere beslissing van 8 november 2013 tot beëindiging van verzoekers eerdere recht op verblijf van meer dan drie maanden of in het kader van een beroep tegen deze beslissing bij de Raad, doch er blijkt niet dat dit dienstig is in het kader van een nieuwe aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie waarin het bestuur kan volstaan met een toetsing van de verblijfsvoorwaarden van 40bis juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Het bestuur vermag, zolang zijn eerdere beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht niet wordt vernietigd, uit te gaan van de wettigheid van deze beslissing. De Raad wijst er ook andermaal op dat het feit dat verzoeker een nieuwe aanvraag gezinshereniging indienende erop wijst dat hij er minstens kennis van had dat zijn verblijfsrecht was beëindigd, en dit daargelaten de vraag of de motieven van deze beslissing hem ook effectief ter kennis werden gebracht. Verzoeker is zo zelf ook niet consistent in zijn handelen waar hij enerzijds een nieuwe aanvraag gezinshereniging indient terwijl hij tegelijkertijd het bestuur vraagt om zijn verblijfsrecht niet te beëindigen, en dit terwijl niet kan worden ingezien waarom men een dergelijke hernieuwde aanvraag zou indienen indien men in de overtuiging is dat men nog een verblijfsrecht heeft en anderzijds hij het bestuur vraagt om opnieuw vast te stellen dat hij voldoet aan de verblijfsvoorwaarden vervat in artikel 40bis juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet om als familielid van een Belg in het Rijk te verblijven, terwijl hij zich tegelijkertijd steunt op uitzonderingsbepalingen die enkel kunnen spelen indien de voorwaarden voor de gezinshereniging op zich niet langer zijn voldaan. De Raad stelt vast dat artikel 42quater van de Vreemdelingenwet – dat de voorwaarden voor de beëindiging van een verblijfsrecht van een familielid van een burger van de Unie vastlegt – op zich niet speelt in de situatie waarin het bestuur wordt gevraagd zich uit te spreken over een nieuwe aanvraag gezinshereniging op grond van artikel 40bis juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, zij het na een eerdere beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht, waardoor niet blijkt dat het bestuur in dit verband enige beoordeling diende door te voeren.

Verzoeker betoogt ter terechtzitting dat hij op geen ogenblik kennis heeft gekregen van de beslissing van 8 november 2013. Dit gegeven blijkt inderdaad niet uit het administratief dossier. Verweerder geeft aan dit te zullen nakijken en in voorkomend geval alsnog de nodige stappen hiertoe te zetten. Indien het gestelde door verzoeker correct is, kan hij bovendien ook de nodige stappen ondernemen om, in het kader van de wetgeving op de openbaarheid van bestuur, kennis te nemen van de concrete motieven van de beslissing van 8 november 2013. In voorkomend geval behoudt verzoeker het recht om in beroep te gaan tegen deze laatste beslissing. Indien zou blijken dat hij voorafgaand aan het nemen van

deze beslissing niet de mogelijkheid had op nuttige wijze zijn standpunt naar voor te brengen, is het hem ook mogelijk in het kader van zijn beroep elementen of stukken aan te brengen die niet voorhanden waren in zijn dossier ten tijde van het nemen van de beslissing van 8 november 2013. Er dient dan ook te worden aangenomen dat verzoeker de mogelijkheid had of heeft in het kader van zijn beroepsmogelijkheden op nuttige wijze op te komen tegen de eerdere beslissing van 8 november 2013.

In zoverre verzoeker nog voorhoudt dat hij van rechtswege is gerechtigd op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wijst de Raad andermaal op de beslissing van verweerder van 8 november 2013 tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, die tot aan haar eventuele vernietiging wordt geacht in overeenstemming te zijn met de wet. In wezen geeft verzoeker ook niet aan dat zijn situatie sindsdien als dusdanig is gewijzigd. Daarenboven weerlegt verzoeker de vaststellingen in de thans bestreden weigeringsbeslissing op zich ook niet, waaronder de vaststelling dat hij intussen uit de echt is gescheiden, waardoor er zelfs niet langer sprake is van een verwantschapsband.

De uiteenzetting van verzoeker laat de Raad niet toe vast te stellen dat verweerder bepaalde feiten ten onrechte niet in aanmerking zou hebben genomen of feiten zou verdraaien of dat hij de bestreden beslissingen zou hebben genomen op grond van onjuiste gegevens of zonder in dit verband een voldoende zorgvuldig onderzoek te voeren. Evenmin blijkt dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover hij beschikt tot zijn beoordeling is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt derhalve niet.

2.2.4. Het redelijkheidsbeginsel wordt slechts geschonden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Het evenredigheids- en proportionaliteitsbeginsel hangt hier in wezen nauw mee samen en vereist dat de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel", in I. OPDEBEEK EN M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184).

De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing en verwijzend naar voorgaande bespreking, vast dat de overheid in redelijkheid komt tot de door haar gedane vaststelling dat verzoeker niet voldoet aan de door de wetgever gestelde vereisten. Verzoeker brengt geen elementen aan die zouden aantonen dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen. In zoverre verzoeker nog betoogt dat zijn belangen op onevenredige wijze worden miskend waar hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten, nu hij aldus in een precaire situatie zal terechtkomen en zal worden gescheiden van zijn partner, merkt de Raad allereerst op dat verzoeker niet betwist dat hij intussen is gescheiden van zijn voormalige echtgenote. Hij geeft zelf ook reeds duidelijk aan dat de relatie met zijn voormalige echtgenote volledig fout is gelopen. Er blijkt niet dat hij thans een nieuwe partner zou hebben. Een louter algemene bewering dat hij in een precaire situatie zal terechtkomen – bewering die niet concreet wordt gemaakt en evenmin wordt ondersteund met enig begin van bewijs – is verder niet van aard aan te tonen dat verzoekers belangen dienen te primeren op het algemene belang dat is gebaat met een correcte toepassing van de verblijfsreglementering of dat er sprake is van een kennelijke wanverhouding. In zoverre hij wijst op zijn penibele situatie van slachtoffer van huiselijk geweld, benadrukt de Raad andermaal dat in de beëindigingsbeslissing van 8 november 2013 een dergelijk gegeven niet werd weerhouden opdat verzoeker het verblijfsrecht kon behouden en deze beslissing tot aan haar vernietiging wordt geacht in overeenstemming te zijn met de wet. Er werd ook reeds op gewezen dat indien verzoeker correct aangeeft dat deze beslissing hem nog niet werd betekend, hij zijn beroepsmogelijkheden behoudt wat deze beslissing betreft. Er blijkt niet dat dit gegeven in het kader van de thans voorliggende beroepsprocedure alsnog vermag een disproportionaliteit aan te tonen. Bovendien rust op het bestuur in beginsel ook een gebonden bevoegdheid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in de situatie van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet waarvan enkel kan worden afgeweken indien hogere rechtsnormen in het spel zijn. Er blijkt aldus niet dat verzoeker zich op nuttige wijze kan steunen op een beginsel van

behoorlijk bestuur om te bewerkstelligen dat een bestuur zich niet vermocht te steunen op een hem door de wetgever toegekende gebonden bevoegdheid.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel of van het evenredigheids- of proportionaliteitsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.2.5. Waar verzoeker zich beroept op een schending van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet – in wezen het § 4, 1° en 4° van deze bepaling – verwijst de Raad naar voorgaande uiteenzetting waarbij reeds werd vastgesteld dat de discussie betreffende artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet enkel relevant is wanneer het bestuur toepassing maakt van het § 1, eerste lid, 4° van deze bepaling en op deze grond een verblijfsrecht wenst te beëindigen. Dit is niet het geval wat de thans bestreden beslissingen betreft. Verzoeker koos ervoor om een nieuwe aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart in te dienen en er blijkt niet dat het bestuur bij de beoordeling van deze aanvraag een ruimer onderzoek diende te voeren dan de vraag of is voldaan aan de verblijfsvoorwaarden vervat in artikel 40bis juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. De ingeroepen schending van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet is niet dienstig in het thans voorliggende beroep.

2.2.6. De middelen zijn, in al hun onderdelen, ongegrond.

3. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS